

E. G. WHITE

Calea către Hristos

Editura Păzitorul Adevărului
Ediția a IV-a

Cuprins

Iubirea lui Dumnezeu față de om.....	5
Nevoia păcătosului de Hristos.....	9
Pocăința	13
Mărturisirea păcatelor	21
Consacrarea	25
Credința și primirea	29
Dovada adevăratei ucenicii	33
Creșterea în Hristos	39
Viața și faptele noastre	45
Cunoașterea de Dumnezeu	49
Privilegiul rugăciunii	53
Ce să facem cu îndoiala	61
Bucuria în Domnul	67

Păcătosul are nevoie de Hristos

La început omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte. Dar prin neascultare, puterile sale au ajuns pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Prin păcat, el a ajuns atât de slab, încât îi era imposibil, în propria sa putere, să reziste puterii răului. El a devenit rob al lui Satan și ar fi rămas astfel pentru totdeauna, dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod special. Scopul ispitorului a fost acela de a zădărnici planul divin prin crearea omului și a umple pământul cu vaiete și pustiire, ca apoi, arătând spre toate aceste rele, să le prezinte ca fiind rezultatul faptului că Dumnezeu l-a creat pe om.

În starea sa de nevinovăție, omul trăia într-o fericită comuniune cu Acela, *„în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”*. (Coloseni 2:3). Dar după păcătuirea sa, el n-a mai putut găsi deloc bucurie în sfințenie și, ca urmare, a căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta este încă starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu și, deci, nu găsește nici o bucurie în comuniunea cu El. Păcătosul n-ar putea fi fericit în prezența lui Dumnezeu și s-ar da înapoi din compania ființelor sfinte. Dacă i s-ar îngădui să intre în ceruri, acesta n-ar avea nici o bucurie pentru el. Spiritul iubirii neegoiste care domnește acolo – fiecare inimă răs-punzând inimii iubirii infinite – n-ar trezi niciun ecou în sufletul său. Gândurile, interesele și motivele sale ar fi străine de cele ce determină acțiunile ființelor fără păcat care locuiesc acolo. El ar constitui o notă discordantă în melodia cerului. Pentru el cerul ar fi un loc de tortură și ar dori să se ascundă de Acela care este lumina și centrul bucuriei cerului. Nu este deci o hotărâre arbitrară din partea lui Dumnezeu aceea de a-i exclude pe cei răi din ceruri, căci propria lor nevrednicie face imposibilă prezența lor acolo. Pentru ei, slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar prefera nimicirea numai ca să poată fi ascunși de fața Celui care a murit ca să-i răscumpe.

Mărturisirea păcatelor

Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare.” (Proverbele 28:13).

Condițiile pentru obținerea milei lui Dumnezeu sunt simple, drepte și raționale. Domnul nu cere de la noi să facem vreun lucru greu de împlinit pentru a putea primi iertarea de păcat. Nu este nevoie să facem pelerinaje lungi și oboșitoare și să ne supunem unor penitențe dureroase spre a recomanda astfel sufletele noastre Dumnezeului cerului sau pentru a ispăși în acest fel păcatele noastre; pentru că acela care-și mărturisește și părăsește păcatul capătă îndurare.

Apostolul spune: *„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.”* (Iacov 5:16). Mărturișiți-vă păcatele lui Dumnezeu, singurul care le poate ierta și mărturișiți-vă greșelile unii altora! Dacă ai supărat pe prietenul sau pe aproapele tău, trebuie să-ți recunoști greșeala, iar datoria lui este să te ierte. Apoi trebuie să ceri iertare de la Dumnezeu, pentru că fratele pe care l-ai rănit este proprietatea lui Dumnezeu și, rănindu-l, ai păcătuit împotriva Creatorului și Răscumpărătorului său. Cazul este adus apoi în fața singurului și adevăratului Mijlocitor, Marele nostru Preot, care *„în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”*, care are *„milă de slăbiciunile noastre”* (Evrei 4:15) și care poate să ne curățească de orice întinare.

Aceia care nu și-au umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, recunoscându-și vinovăția, nu au îndeplinit încă prima condiție spre a fi primiți de El. Dacă n-am experimentat acea pocăință de care nimănui nu-i va părea rău vreodată și dacă nu ne-am mărturisit păcatele cu o umilință adevărată a sufletului și cu un spirit zdrobit, fiind scârbiți de nelegiuirea noastră, atunci nu am căutat cu adevărat iertarea păcatelor; și dacă niciodată n-am căutat-o, atunci niciodată nu vom găsi pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care noi nu dobândim iertarea păcatelor din trecut este acela că nu suntem dispuși să ne umilim inimile și să ne supunem condițiilor arătate în Cuvântul adevărului. Cu privire la această problemă ne sunt date instrucțiuni clare. Mărturisirea păcatelor, publică sau particulară, ar trebui să fie o exprimare liberă și din toată inima. Ea nu trebuie să fie impusă păcătosului. Ea nu trebuie făcută într-un mod

Credința și primirea

Pe măsură ce conștiința ți-a fost înviorată prin lucrarea Duhului Sfânt, începi să înțelegi ceva din răutatea, puterea, vinovăția și mizeria păcatului; aceasta te determină să privești la el cu scârbă. Simți atunci că păcatul este acela care te-a despărțit de Dumnezeu și că ești rob al puterii răului. Cu cât te zbați mai mult ca să scapi, cu atât mai mult îți dai seama de neputința ta. Aceasta înseamnă că motivele faptelor tale sunt necurate, inima este rea. Înțelegi că viața ți-a fost plină de egoism și păcat. Dorești însă din toată inima să fii iertat, să fii curățit, eliberat. Armonia cu Dumnezeu, asemănarea cu El – ce poți face oare pentru a le obține?

Ceea ce îți trebuie însă este pacea – iertarea, pacea și iubirea cerului în suflet. Bani nu o pot cumpăra, mintea nu o poate procura, iar înțelepciunea nu poate ajunge până la ea; prin propriile tale eforturi nu vei putea niciodată nădăjdui s-o obții. Dar Dumnezeu ți-o oferă în dar, *„fără bani și fără plată.”* (Isaia 55:1). Depinde numai de tine dacă vei dori să întinzi doar mâna și s-o prinzi. Domnul spune: *„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”* (Isaia 1:18). *„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou.”* (Ezechiel 36:26).

Ți-ai mărturisit păcatele și te-ai hotărât să le îndepărtezi din inima ta. Te-ai hotărât să te predai cu totul lui Dumnezeu. Mergi acum la El și roagă-L să te spele de păcate și să-ți dea o inimă nouă. Apoi crede că El face acest lucru, pentru că a făgăduit. Aceasta este lecția pe care Domnul Hristos a dat-o când a fost pe pământ și anume, că orice dar pe care Dumnezeu ni-l făgăduiește trebuie să credem că îl vom primi cu adevărat și este al nostru. Domnul Hristos a vindecat pe oameni de boli atunci când ei au avut credință în puterea Lui. El i-a ajutat în lucrurile pe care ei le puteau vedea, le-a inspirat astfel încredere în El cu privire la lucrurile pe care nu le puteau vedea – conducându-i să creadă în puterea Sa de a ierta păcatele. Acest lucru este foarte clar exprimat cu ocazia vindecării slăbănogului: *„Dar ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, – ‘Scoală-te’, a zis El slăbănogului, ‘ridică-ți patul și du-te acasă.’”* (Matei 9:6). De asemenea, apostolul Ioan, vorbind despre minunile Domnului, spune: *„Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și, crezând, să aveți viață în numele Lui.”* (Ioan 20:31).

Din simpla relatare a Bibliei cu privire la felul în care Domnul Isus vindeca pe bolnavi putem învăța ceva despre modul în care trebuie să

Privilegiul rugăciunii

Dumnezeu ne vorbește prin natură și revelație, prin providența Sa și prin influența Duhului Său Sfânt. Dar toate acestea nu sunt suficiente. Și noi trebuie să ne vărsăm inimile înaintea Lui. Pentru a avea viață spirituală și putere, trebuie să avem o legătură continuă și personală cu Tatăl nostru ceresc. Inimile noastre pot fi atrase spre El; putem medita la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale; dar toate acestea nu înseamnă a avea comuniune cu Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, noi trebuie să avem să-I spunem ceva cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre către Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să-L informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, la cine suntem noi, ci pentru ca să putem fi capabili să-L primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când Domnul Hristos a fost pe pământ, El i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să prezinte nevoile lor zilnice înaintea lui Dumnezeu și să arunce toată grija lor asupra Lui. Asigurarea pe care El le-a dat-o, că cererile lor vor fi ascultate, este, de asemenea și asigurarea noastră.

Însuși Domnul Hristos în timp ce Se afla printre oameni, Se ruga foarte des. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre și, făcând astfel, El a devenit un rugător, un petiționar zelos ce căuta să primească de la Tatăl Său energii noi, ca să fie pregătit pentru împlinirea datoriei și pentru a face față încercărilor. În toate lucrurile El este exemplul nostru. În necazurile noastre El este asemenea unui frate "care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi"; dar, fiind fără păcat, ființa Sa se dădea înapoi cu dezgust de la tot ceea ce era rău. Într-o lume plină de păcat, El a trecut prin lupte și chinuri sufletești. Natura Sa omenească făcea ca rugăciunea să devină o necesitate și un privilegiu. El găsea mângâiere și bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia rugăciunii, cu cât mai mult trebuie să simtă ființele muritoare, slabe și păcătoase nevoia de rugăciune continuă și stăruitoare.

Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndesulare din izvorul Iubirii nemărginite. Cu toate acestea este de mirare

Bucuria în Domnul

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să fie reprezentanți ai Domnului Hristos, pentru a înfățișa tuturor bunătatea și mila lui Dumnezeu. După cum Domnul Hristos ne-a descoperit adevăratul caracter al Tatălui, tot astfel și noi trebuie să-L descoperim pe Domnul Hristos unei lumi care nu cunoaște iubirea Lui plină de milă și bunătate. „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume”, spunea Domnul Hristos, „așa i-am trimis și Eu pe ei în lume”. „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17:18, 23). Apostolul Pavel spune ucenicilor Domnului Hristos: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos ... cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Corinteni 3:3, 2). Prin fiecare dintre copiii Săi, Domnul Hristos trimite câte o epistolă lumii. Dacă ești urmaș al Domnului Hristos, atunci prin tine El trimite o epistolă familiei, localității și străzii unde locuiești. Domnul Hristos locuind în tine dorește să vorbească inimilor acelor care nu-L cunosc. Poate că ei nu citesc Sfânta Scriptură sau n-au ajuns să audă vocea Lui care le vorbește de pe paginile ei; poate ei nu văd dragostea lui Dumnezeu manifestată în lucrările Sale. Dar dacă ești un adevărat reprezentant al Domnului Hristos, atunci este posibil ca prin tine ei să poată fi conduși să înțeleagă ceva din bunătatea Lui și să fie câștigați ca să-L iubească și să-I slujească.

Creștinii sunt puși ca purtători de lumină pe calea spre ceruri. Ei trebuie să reflecte lumii lumina pe care o primesc de la Hristos. Viața și caracterul lor trebuie să fie astfel încât prin ei și alții să ajungă să aibă o concepție dreaptă despre Hristos și lucrarea Sa.

Dacă noi reprezentăm cum se cuvine pe Hristos, atunci vom face ca slujirea Sa să apară cât mai atrăgătoare, cum, de fapt și este. Creștinii care adună întunecime și tristețe în sufletele lor și care murmură și se plâng dau celorlalți o falsă înfățișare a lui Dumnezeu și a vieții creștine. Ei lasă impresia că Dumnezeu nu are plăcere să-i vadă fericiți pe copiii Săi și prin aceasta dau o mărturie falsă despre Tatăl nostru ceresc.

Satan tresaltă de bucurie atunci când poate duce pe copiii lui Dumnezeu la necredință și descurajare. El găsește plăcere în a vedea că am ajuns să nu ne mai încredem în Dumnezeu și să ne îndoim de bunăvoința și puterea Lui de a ne mântui. Celui rău îi face plăcere atunci când noi ajungem să credem că Dumnezeu ne vrea răul prin acțiunile providen-